

Περίληψη της προσφυγής της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που κατατέθηκε στις 5 Απριλίου 2005

(Υπόθεση C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. Lyal και K. Gross, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 5 Απριλίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18, 39 και 43 της Συνθήκης ΕΚ αποκλείοντας, με το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του *Eigenheimzulagengesetze* (νόμου περί επιδόματος ιδιοχρησίας ιδιόκτητης οικίας), τη χορήγηση επιδόματος ιδιοχρησίας ιδιόκτητης οικίας σε απεριόριστως φορολογούμενους επί κειμένων σε άλλα κράτη μέλη ακινήτων, ανεξάρτητα από το αν εκεί μπορεί να απαιτηθεί συγκρίσιμη αξίωση,
2. να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα:

Κατά την άποψη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, το χορηγούμενο από το γερμανικό κράτος επίδομα ιδιοχρησιμοποιούμενης από τον ιδιοκτήτη οικίας εμφανίζει χαρακτηριστικά εισάγοντα διάκριση. Αξίωση για τη χορήγηση του εν λόγω επιδόματος έχουν οι απεριόριστως φορολογούμενοι στη Γερμανία, οι οποίοι αποκτούν στη Γερμανία, με σκοπό να κατοικούν, μια οικία ή ένα διαμέρισμα. Οι απεριόριστως στη Γερμανία φορολογούμενοι, οι οποίοι ζουν εκτός Γερμανίας και θέλουν να αποκτήσουν εκεί ένα ακίνητο με σκοπό να κατοικούν, αντιθέτως, δεν λαμβάνουν το εν λόγω επίδομα.

Από τη γερμανική ρύθμιση βλέπονται τρεις ομάδες προσώπων: 1) οι κρατικοί υπάλληλοι με κατοικία στην αλλοδαπή, 2) μεθοριακοί εργαζόμενοι που πηγαίνουν, των οποίων τα εισοδήματα υπόκεινται τουλάχιστον κατά το 90 % στον γερμανικό φόρο εισοδήματος και 3) οι προερχόμενοι από τη Γερμανία διπλωμάτες και υπάλληλοι της ΕΕ.

Η Επιτροπή βλέπει σ' αυτό, ανάλογα με το καθεστώς της οικείας ομάδας προσώπων, παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων (άρθρο 39 ΕΚ), της ελεύθερης εγκατάστασης (άρθρο 43 ΕΚ) ή της ελεύθερης κυκλοφορίας σύμφωνα με το άρθρο 18 ΕΚ. Όλες οι περιπτώσεις εμφανίζουν ένα επαρκές μεθοριακό στοιχείο ώστε να δικαιολογούν την εφαρμογή της σχετικής διατάξεως της Συνθήκης.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η νομολογία του Δικαστηρίου στην υπόθεση (C-279/93) *Schumacker*, μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω. Οποιοσδήποτε, ο οποίος φορολογείται απεριόριστως στη Γερμανία, ο οποίος επομένως για τα διεθνή του εισοδήματα φορολογείται κατ' αρχήν στη Γερμανία και συμμετέχει με τον τρόπο αυτό στη

χρηματοδότηση της γερμανικής κοινωνίας, πρέπει κατά τον ίδιο τρόπο, όπως αυτός που είναι κάτοικος Γερμανίας, να μπορεί να επωφεληθεί από τα προνόμια που χρηματοδοτούνται με τους φόρους. Πρέπει να αποφευχθεί το να μη απολαμβάνουν οι ενδιαφερόμενοι, ούτε στο κράτος της κατοικίας τους ούτε στο κράτος της εργασίας τους, τα πλεονεκτήματα που έχουν σχέση με την προσωπική τους κατάσταση.

Στην πράξη δεν είναι πολύ πιθανόν ότι ο φορολογούμενος απεριόριστως στη Γερμανία ταυτόχρονα θα φορολογείται απεριόριστως και σε άλλο κράτος. Η εξαιρετική αυτή κατάσταση μπορεί να ληφθεί υπόψη απαγορεύοντας τη σώρευση του γερμανικού ως άνω επιδόματος με παρόμοια αλλοδαπή αξίωση.

Ο περιορισμός του επιδόματος ιδιοχρησιμοποιομένης από τον ιδιοκτήτη οικίας σε ακίνητα που βρίσκονται στη Γερμανία δεν δικαιολογείται. Η κατάσταση της κατοικίας στη Γερμανία θα μπορούσε επίσης να βελτιωθεί αν για παράδειγμα οι μεθοριακοί πηγαυοερχόμενοι εργαζόμενοι, αντί να μετακομίσουν στη Γερμανία, αποκτήσουν ιδιόκτητη κατοικία στην αλλοδαπή πλησίον των συνόρων. Η Γερμανική Κυβέρνηση δεν εξήγησε επαρκώς, κατά την προ της άσκησης της προσφυγής διαδικασία, ποιος σκοπός εξυπηρετείται εντέλει με τον περιορισμό της αξίωσης επί του γερμανικού εδάφους. Ακόμη και αν επιτρεπόταν ένα κράτος μέλος να μπορεί να προωθή την κατασκευή οικιών μόνον στο έδαφός του, η γερμανική ρύθμιση δεν είναι λογική καθ' εαυτή. Αν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία επιθυμεί πράγματι να προωθήσει κάθε μορφή κατασκευής κατοικιών στη Γερμανία, δεν είναι εμφανές γιατί η αξίωση περιορίζεται στα πρόσωπα που φορολογούνται απεριόριστως στη Γερμανία. Οι περιορισμένως φορολογούμενοι στη Γερμανία μπορούν επίσης να αποκτήσουν εκεί κατοικία και να προωθήσουν με τον τρόπο αυτό την κατασκευή κατοικιών.

Το κοινοτικό δίκαιο σε καμία περίπτωση δεν απαιτεί να υποστηρίζεται οικονομικά η απόκτηση δεύτερης κατοικίας σε άλλα κράτη μέλη. Ο καθορισμός της εκτάσεως της αξίωσης απόκειται στον εθνικό νομοθέτη και μόνο. Εντούτοις, η ελευθερία του όσον αφορά τη λήψη αποφάσεων περιορίζεται από τις θεμελιώδεις ελευθερίες που διατυπώνονται στη Συνθήκη ΕΚ.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε την 5η Απριλίου 2005

(Υπόθεση C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις κ.κ. Ελένη Τσερέπα-Lacombe και Nicola Yerrell, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε την 5η Απριλίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη θεωρώντας τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προς συμμόρφωση με την οδηγία 2000/34/EK⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 2000, για την τροποποίηση της οδηγίας 93/104/EK του Συμβουλίου σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας ώστε να καλυφθούν οι τομείς και οι δραστηριότητες που εξαιρούνται από την εν λόγω οδηγία, ή εν πάση περιπτώσει μη ανακοινώνοντας τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της οδηγίας αυτής.

2. να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε την 1η Αυγούστου 2003.

⁽¹⁾ ΕΕ L 195 της 01.08.2000, σ.0041

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 6 Απριλίου 2005

(Υπόθεση C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την D. Maidani, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 6 Απριλίου 2005, προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεωρώντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 2002/47/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουνίου 2002, για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας⁽¹⁾ και, εν πάση περιπτώσει, μη ανακοινώνοντας τις στην Επιτροπή, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

2) να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Η προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας εξέπνευσε στις 27 Δεκεμβρίου 2003.

⁽¹⁾ ΕΕ L 168, της 27.06.2002, σ. 43.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 2005

(Υπόθεση C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την C. Cattabriga, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, άσκησε στις 7 Απριλίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη έχοντας κοινοποιήσει τα στοιχεία που προβλέπονται στα άρθρα 15, παράγραφος 4, και 18, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1993, για τη θέσπιση συστήματος ελέγχου της κοινής αλιευτικής πολιτικής παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις αυτές,

2. να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Τα άρθρα 15, παράγραφος 4, και 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 2847/93 απαιτούν από τα κράτη μέλη να κοινοποιούν ηλεκτρονικά και εμπρόθεσμα στην Επιτροπή ορισμένα στοιχεία. Οι ιταλικές αρχές δεν κοινοποίησαν εμπρόθεσμα τα εν λόγω στοιχεία για τα έτη 1999 και 2000. Η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη επομένως τις υποχρεώσεις κοινοποίησεως που υπέχει από τις προαναφερθείσες διατάξεις.

⁽¹⁾ ΕΕ L 261 της 20/10/1993, σ. 1.